

Но когато на прага
мама нѣжно ме прегърна,
сви сърцето ми тѣга,
идѣше ми да се върна.

Стори ми се въ онзи мигъ,
че отивамъ надалече
и този свѣтълъ майчинъ ликъ
нѣма да го видя вече.

Но щомъ отдалечъ съзрѣхъ
въ училищний дворъ децата

и чухъ звѣнкия имъ смѣхъ —
радостъ бликна ми въ душата.

Сякашъ слушахъ да кѣнтятъ
сладкитѣ слова на мама:
„Отъ науката въ свѣта
нѣма радостъ по-голѣма.

„И за беденъ и богатъ
грѣй еднакво свѣтлината,
и животътъ е богатъ
въ трудъ и чрезъ наука свята.“

Христина Стоянова

УЧИТЕЛЪТЪ ИДЕ

Дѣдо Янчулъ влѣзе въ градината.
Той стискаше здраво сѣкирата
въ ржка. На слоговата възвишенка
гордо издигаха тъмно-зелени ко-
ронки тритѣ борчета, като млади
невѣсти въ ранното есенно утро.
Старецътъ приближи, подпрѣ се

на сѣкирата, погали съ трепере-
ща ржка нѣжното стѣбло на срѣд-
ното борче и развълнувано за-
шепна:

— Миличко, съ каква любовъ и
съ каква мжка ви отгледахъ! А
сега трѣбва да те пожертвамъ, но